



IN PACE IN IPSUM



DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM



ET ERUNT NOMI ALTISSIMI



XVIII. ÉVF. 1917. 12. SZÁM.

# ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S  
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK  
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI  
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Magyarország nyomda r. s.

VIRGO IPSUM, QUEM GE



IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULAT

PLORABUNT SACERDOTE



PARCE POPULO TUO.



QUI FRUMENTUM FACIENS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM



1917. október hóban befolyt adományok : Rákóczy M. 2 K, özv. Mátyás L.-né 4 K., Zalatárnoki tagok 100 K, Szabó M. 2 K, özv. Stiepek P.-né terjesztőnő által 18 K, Palotai M. 2 K, Szögyéni tagok 64.40 K, Tárkányi tagok 37 K, Huszarik A. 2 K, báró Huszár G.-né 5 K, Baross J.-né 2 K, Geöcze E. 1 K, özv. Pallér E.-né 94 f., Fridrik R. 1 K, Mika F. 2 K, Mika Róbert 2 K, özv. Németh J.-né 6 K, Kompolti tagok 40 K, Tamás M. 4 K, Lenz K. 4 K, Sobert 10 K, Bakabányai tagok 30 K, özv. báró Orczy Sz.-né 4 K, özv. Tekula J.-né 2 K, Csajtai M.-né 2 K, Nagy J.-né 2 K, Nagy Erzsébet 1 K, Spanuberger P. 2 K, Hauser Sz.-né 2 K, Kovács A. 2 K, Neubrandt P. 4 K, özv. Koteles L.-né 1 K, Drahos R. 2 K, Szöllösi L. 3 K, Weisz J. 24 f., Ressler É. 2 K, Deli G.-né 2 K, Takács M.-né 2 K, Murányi S.-né 2 K, Vlasics A. 2 K, Nagyszentmihályi tagok 7.54 K, Csepresz S.-né 48 f., Winter F.-né 1 K, Mayer K 94 f., Riha A. 94 f., Danka E. 1.20 K., Major M. 1 K, Podhorszky J. 2 K, Lutter U.-né terjesztőnő által 24.20 K, Szombathelyi egyhm. tagok 289.59 K, Buziásfürdői tagok 9.10 K, Kormuth G. 10 K, Balonyi J. terjesztőnő által 15 K, Lorenz A. terjesztőnő által 6 K, Turossy A. terjesztőnő által 6 K, Knapp K. terjesztőnő által 15 K., Kubis A. 4 K, Ötvös J.-né 4 K, Kluka M. 2 K, Bakay D.-né 2 K, Kántor T.-né 4 K, Klameniczky J. 4 K, Sauerwein A.-né 24 f., Ujjak M.-né 24 f., Titel M.-né 24 f., Csiffári tagok 43 K, Király M 94 f, Fertig M. 94 f, Török Zs. 1.94 K, Dénes K 1.94 K, Alsóváradai tagok 4.10 K, Ohr Klára 2 K, Zsiga M. 1 K, Orgovár J. 1 K, Décsi K. 2 K, Szabó T. 4 K, Spuller Gy. 9 K, özv. Kovács F.-né 23.48 K, Nagykeresztényi tagok 16 K, Balaton-Edericsi tagok 29.40 K, özv. Rechnitz S.-né 14 K.

## A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

### I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
„ „ egyes példány	—35
„ „ teljes évf utolsó	4.—
„ „ „ régebbi	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	— 1.80
„ Vezérkönyv kötve	1.—
„ felvételi füzet	—06
„ érem ezüstkivitelben	3.—
„ „ alumíniumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	— 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	— 2.—

### II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	1.80
„ „ „ egyes példány	—10
Jézusom Örömmöm imakönyv bőrkötés,	
„ „ aranyv. párn.	7.—
„ „ „ bőrk. aranyv.	6.—
„ „ „ „ vör. vág.	5.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér Liliom	—10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—34
„ gyermekeknek szalaggal	—40
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint	—04
„ „ „ 100 drb	3.—

# ÖRÖKMONDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Samassa Désy Annie*: Több világosságot. — Uram, mit adsz nekem? — *Dr. Wéber Pál*: Boldog zarándokságunk. — *Dr. Várkonyi Fidél*: Boldog Cotto-lengo József Benedek. — *Blaskó Mária*: Szentek lélektana. — Irodalom. — Oltár-egyleti élet. — Kimutatás.

## Több világosságot\*

**A** ISTVÁNÚTI Szent-Szív-zárdában az urinők kongregációjának idei lelki-gyakorlatain főtisztelendő P. Bangha Béla felvetette azt az eszmét, hogy a székesfőváros templomszegény helyein, ahol a legközelebb fekvő Istenháztól is nagy távolság választja el a híveket, a vallás ébren-tartása és terjesztése szempontjából milyen nagy missziót tölthetnének be a kíségtő kápolnák.

Az elmélkedések folyamán elhintett mag sok Máriás-lélekben fogé-kony talajra hullott. És ezek a lelkek nagy buzgalommal és szeretettel karolták fel a megvalósításra oly méltó gondolatot.

A főtisztelendő Páterek, a Réverende Mère és kongregációnk elnökségének bizalma ennek a szép feladatnak a végrehajtásával engem tisztelt meg.

Megvallom, hogy ez a rám nézve felemelő bizalom az öröm és aggodalom vegyes érzését váltott ki a lelkemben.

Örültem, hogy ilyen magasztos cél szolgálatában munkába szólíta-nak. Hiszen tisztább öröme nem lehet a léleknek, mint ha az Úr dicső-ségéért dolgozhatunk.

Örömet azonban túlszárnyalta az aggodás, hogy méltó leszek-e a nagy feladat megoldására, hogy leszek-e a buzgalomban hűséges, kitaró munkatársaim, jóakaró segítőim, támogatóim.

Rövid gondolkodási időt kérve, Istenhez emeltem a lelkemet, hogy sugalmazza ő, miként cselekedjem az ő akarata szerint. Percről-percre, óráról-órára közelebb férközött a szívemhez a kíségtő kápolna eszméje és elindultam egy pirosan izzó örökmécsnek előrevetett fénysávja után,

\* Elmondattott a kíségtő kápolnákat létesítő bizottság nov. 15-én tartott a Szent-István-Társulat dísztermében tartott alakuló értekezletén.

hogy gyöngye erőmhöz képest az alázatos hajlékot, a XX-ik század jászolát megkeressem.

Mindezt azért tartottam szükségesnek előrebocsátani, hogy magyarázatát és indokolását adjam a kisegítő kápolnákkal kapcsolatos eddigi tevékenységemnek és jelenlegi beszámolómnak is.

Mielőtt azonban a kisegítő kápolnák terén eddig történeteket az események kronologikus sorrendjében elmondanám, rátérve előadásomnak tulajdonképeni lényegére: a Verpeléti-uti első kisegítő kápolna történetére, legyen szabad némi kitéréssel néhány percre visszamennem a legrégibb időkig, amidőn az átláthatatlan és vigasztalás nélküli homályt fényvel hintette tele az első szükségkápolnához, a betlehemi jászolhoz vezető napkeleti csillagnak a ragyogása.

Hisz ebből az alázatos jászolból, a szükségalkotta első szerény templomból indult tövises, glóriás útjára az isteni megváltó, aki minket imádkozni megtanított.

Imádkozni az ő házában, amelyben minden gyermekét szívesen látja, szíve vérével, szentséges testével táplálja, vigasztalja, gyámolítja.

És századok nyomán, századok folyamán nőttek, egyre nőttek a lelki áhitat szárnyai, az Isten dicsőségét hirdető templomok tornyai. Az eget kereső Szent-Péter-bazilika óriás kupolája, a kölni dóm kőcsipkéből szőtt imádsága, a márvány és az egyszerű falusi kis templomok.

De mindnek a gyökere, mindnek az alapköve a szerény jászol volt, amelyet az Üdvözítő magának kiszemelt és felszentelt, amikor égi hazájából a bűnös emberiség megváltására a földre szállt.

1917 év óta lakozik közöttünk az ő házaiban az Üdvözítő, hogy az Eucharistia állandó kegyelmével állandóan megújítsa a kiengesztelődés magasztos eszméjét, a megváltás isteni tényét.

Minden egyes templomban védőleg, hívólag, oltalmazólag, áldólag terjeszti felénk karját az Úr. És aki úgy megy a templomba, mintha haza menne, jó atyjához sietne, annak biztos, hogy örök otthona lesz az örök házában az Üdvözítő ígérete szerint.

Minden egyes templom a hitnek védbástyája, amely ellen a bűn és a sötétség táborá hiába küzd. Minden egyes templomtorony figyelmeztető ujjmutatás az ég felé, amelyet sohasem szabad a földért elfelejtenünk. Hiszen a föld csak átmenet, az ég örök. A föld csak eszköz, az ég a cél. A föld csak utazás az égi megérkezés felé.

Valamennyi templom egy-egy állomás a földi vándoruton, ahol erőt, bátorságot gyűjtünk a továbbutazáshoz. Ahol kipihenhetjük az eddigi út fáradalmait, ahol letehetjük a bűnök terhét, a szenvedés-keresztjét, ha meg-megroskad a vállunk. Minden egyes templom örökmécsének fényénél újra meglelhetjük az ösvényt, ha sötétségben tévelygünk.

Szóval templomot, templomot, minél több templomot az emberiségnek, hogy mindig és mindenütt érezze a hovatarozandóságát.

Az életnek talán sohasem volt nagyobb szüksége a vallás támogatására, mint most, a világháború vérdrámájában, amelyben, szinte azt mondhatnám, keresztrefeszítve szenved az egész világ a háború Golgotáján. Soha több könny nem ömlött, soha több vér nem patakzott a földön, soha több anya, hitves, testvér, gyermek nem imádkozott a golyózáporban küzdő szeretteiért. Sohasem volt még ilyen olcsó az élet és ilyen drága a kenyér!

Szinte minden ember a saját kérésével, imájával, fájdalomával, reményével és könnyével megtölthetne egy egész templomot. Talán ezért nem éreztük eddig ily fájdalmasan Budapest nagy templom-szegénységét sem, ahol a lelkek tízezreire alig jut egy templom és valóságos kis zarándokutat kell sokaknak megtenniök, amíg templomhoz érnek és a lelkiélet kötelességeinek eleget tehetnek.

Hiszen egész városrészek vannak templomok nélkül, ahol tehát sokaknak kor, távolság, közlekedési viszonyok miatt a lehetősége sincs megadva annak, hogy Isten házáat felkeressék. Aminek azután szomorú eredményét a vallásosság csökkenésében látjuk.

Mert a dolog természetében rejlik, hogy ami csak nehézségek, áldozatok vagy fáradság árán érhető el, azt többé-kevésbé elkerülik az emberek. A fáradtak vagy a lusták, az időnek és a pénznek hijján élők, a közömbösek, a fásultak, az idegesek, a csüggedők, a tévelygők, akik, ha keresni kell, ha fáradságba, időbe, pénzbe, áldozatba kerül — nehezen lelik meg a templomba vezető utat. A harangok maguk is háborúba mentek, az itthonmaradottaknak hívó szavát pedig elnyeli a nagy város tompa moraja, dübörgő zaja.

Ha pedig közel van, ha útba esik, sokszor benéznek Isten házába. Épen ezért sok, nagyon sok templomra volna szükség.

A korszellem megérezte az idők parancsoló szózatát és sok templom terve készül, sok templom tornya épül az összehalmozódó fillérekből, kisebb-nagyobb adományokból, azonban ez idő szerint csak a lelkek áhítatában és az építőművészek irónja alatt papíron. Mert az építkezés a mai viszonyok között annyi akadályba ütközik, hogy csaknem lehetetlen. Sem téglá, sem malter, sem kő, sem fa, sem munkáskéz nem kapható.

Amikor a szükség és az inség leleményessé teszi az embert, mikor csaknem mindennek van surrogátuma és többé-kevésbé gondoskodnak arról, hogy a fizikum megkapja a maga létfeltételeinek szükséges kielégítését, csak a lelki éhségről feledkeznek meg a világ, amely a háború sebeire csak Istentől nyer balsamot?

Szinte magából a szükségteremtette helyzetből nőtt ki a kisegítő

kápolnák eszméje, amely apostoli lelkeken keresztül szól az emberekhez, életet kérve, hogy hirdetője lehessen az Életnek, amely az Igében lakozik.

Itt azután rátérek a kiegészítő kápolna-akció első úttörő művére, a Verpeléti-uti kápolnára, amely a Szent-Szív-zárda ezidei lelkigyakorlatának emlékeként úgy nőtt ki a főváros körengetegéből, mint egy fehérkelyhű mezei virág. Fehérkelyhű virág, az Úr dicsőségére virágzó, neki illatozó. Fehér szerény virág a hit-élet mezején. De lehullott reá a kegyelem harmatja, az örökmécs fényében, amely mindenütt kigyullad, ahol jelen van az Úr.

Mert az Úr eljött a szegényes, a szerény hajlékba, megszentelte, felavatta azt és benne lakozik.

Az általános körvonalak megrajzolása és az akció vezető gondolatainak ismertetése után engedjék meg kérem, hogy az első kiegészítő kápolna megvalósításának részleteiről lehetőleg röviden beszámolhassak.

Amidőn a megtisztelő bizalom kezembe helyezte az akció megindítását, a megoldandó feladat első nehézségének leküzdésében, a mindenhez, még a legideálisabb célok megvalósításához is szükséges anyagi eszközök megszerzésben mint a jótékonyág angyalai azonnal munkába fogtak arisztokráciánk nemes szívű bájos leánykái. Egy egész csokor üde, harmatos fehér virág, akik lelkük sugallatára mintegy spontán elhatározással felkarolták az eszmét és magukra vállalták az első kiadások fedezését.

Aranyharmattá vált a viráglelkek buzgalma és a gróf Wenckheim-palotában rendezett zártkörű műkedvelő előadás tiszta bevétele módott adott az akció megindítására.

Hála érte a Wenckheim, Károlyi, Pálffy, Nádasdy, Apponyi, Zichy, Majláth és Széchenyi grófi családok áldozatkészségének.

Általában az akció felemelően magasztos voltának jellemzésére ki kell még azt is emelnem, hogy a cél megvalósításában közreműködők nemes buzgalma minden külön felkérés nélkül önként állott a nagy eszme szolgálatába.

Az első nagy feladat természetesen az egyházi kérdés elintézése volt. Itt Mészáros János prelátnak úr áldásos buzgalma és fáradhatatlan tevékenysége kapcsolódik bele az akcióba, amelynek egyházi vonatkozásait ő lesz kegyes feltárni.

Én csak annyit jelzek, hogy Rott püspök úr, majd a hercegprimás Ö eminenciája fogadta kongregációnknak a kiegészítő kápolnák ügyében náluk járt deputációját. A deputációban Pálffy Anna grófnő, Nádasdy grófnő, Széchenyi grófnő, Apponyi Adél grófnő, Kiss Aladárné és Samassa Adolfné vettek részt, özv. gróf Károlyi Gyuláné vezetése mellett, akinek fenkölt lelke

átértvén és átérezvén a nemes akció magasztos céljait és rendeltetését, mindenütt és mindenben hálásan tapasztalt jóságával irányított és támo-



Az első szükségkápolna.

gatott. Örömmel jelezhetem, hogy a kisegítő kápolna-akció a legmagasabb egyházi fórum előtt kegyes támogatásra talált.

Innen kezdve kétfelé ágazott az akció munkaköre. Az egyik az egyházi kérdéssel, másik a kápolna létesítésével kapcsolatos dologi és anyagi feladatok megoldásával foglalkozott.

Mészáros prelátus úr áldásos működéséről szólva ki kell emelnem, hogy az egyháziakon kívül az akció másik részének munkájában is hálásan éreztem az ő hathatós támogatását.

De hogy folytassam jelentésemet, a kezdethez szükséges anyagi eszközök és az egyházi engedély birtokában legelső feladatunkat a megfelelő helyiség megszerzése képezte.

A székesfőváros templom-szegény részei között a figyelem a Lágymányos felé fordult, ahol a körülmények ezidőszerint leginkább tették kívánatossá egy kisegítő kápolna létesítését.

Utcáról-utcára, házról-házra járva végre ráakadtunk a Verpeléti-út 10. sz. alatt első kápolnánk lokalitására. A hely, a helyiség beosztása és méretei, nemkülönben a bérösszeg úgy a célnak, mint a viszonyoknak teljesen megfelelők voltak.

Ámde az említett és alkalmasnak látszó helyiség megszerzése és megfelelő karbahelyezése az ott elhelyezett orosz foglyok kilakoltatása miatt sok nehézségbe ütközött.

Falbontás, meszelés, tisztogatás, takarítás a környék nagy érdeklődése mellett ment végbe és csakhamar hófehér falak közé várhattuk a legmagasabb vendéget. Aki el akart oda jönni, arra a templomtól távol eső vidékre, ahol a gyerekek egész seregét ismertem meg, akik keresztet sem tudnak vetni és sejtelmük sincs szegénykéknak arról, hogy ők mind-mind a jó Istennek gyermekei.

Oltárt egyelőre a szükséges kellékekkel együtt Novák Lajos prépost, hitoktatási érseki felügyelő úr szívésségéből kaptunk kölcsön. A többi felszerelés pedig mind kegyes ajándék, főképen kongregációnk tagjainak, a Sacré Coeur, a Sion-intézet, az Oltáregyesület, a Margit-intézet és egyesek nagylelkű adományai, akiknek egyenként és együttesen mélyen érzett köszönetet mondunk.

A tisztelt értekezlet tájékoztatására szolgáljon különben a részletes leltár, amelyet az ajándékozók névsorával együtt majd Jancsó Margit úrnő lesz szíves felolvasni, akinek odaadó készsége és fáradhatatlan buzgalma a munka sikeréhez nagyban hozzájárult.

Akciónk első, úttörő munkáját a Verpeléti-uti kápolnát, ezt az Úr dicsőségére létesült szerény hajlékot pünkösdi vasárnapján adtuk át a rendeltetésének.

Pirospünkösdi hajnalhasadásának rózsájaként nőtt ki e kis kápolna áhítatos lelkek buzgalmából, üdén, harmatosan, egyszerűen, mint tavasz-ébredéskor a pünkösdi rózsza. Úgy adtuk át, úgy kínáltuk fel az Úrnak, mint szívünk szeretetének piros szirmú virágát, amelynek kelyhébe kérjük a Szentlelket, hogy szállna le.

Mészáros prelátus úr május 27-én felszentelte és lendületes beszéde



után az első szentmisét szolgáltatta a zsufolásig megtelt, virágdíszben tündöklő kápolnában. Főtisztelendő P. Bangha Béla pedig miseközben ihletett szavainak szárnyára vette a hívek lelkeit. És midőn felcsendült a harmonium lágy akkordjai mellett a napsugár-glóriás kis kápolnában a Ranolder-intézet leánykarának éneke, — ünnepe, kétszeres szent ünnepe volt a mi lelkünknek az 1917. év Pünkösdi vasárnapja.

Azóta főtisztelendő Farkas Alberik cisztercita rendi tanár személyében rendkívül értékes lelki, illetőleg egyházi vezetés alá jutott a mi kis kápolnánk, ahol pünkösdi óta minden vasárnap, szeptember 1-je óta pedig naponta van Istentisztelet. Vasárnapokon öt szentmise ad alkalmat mintegy 1500 léleknek, hogy eleget tehessen vallásos kötelezettségének. És ott, ahol eddig áldozás nem volt, most naponként 4—5, vasárnaponként az iskolákon kívül 50—60 rendes áldozó van.

A kölcsönkapott oltárt időközben visszaadtuk az iskolának és jelenleg a Sacré Coeur tisztelendő főnöknőjének jószágából van szép oltárunk, amelyről sohasem hiányzik a virág. A házban lakó hölgyek, a környékbeli hívek, a közeli dohánygyár munkásnői valósággal versenyeznek a kápolna feldíszítésében.

Külön meleg szavakban kell megemlékezni a házban lakó Gerényiné úrnő buzgalmáról, aki minden vasárnap és a litániákon a harmonium hangjait és édes kisleánykák énekét szövötte bele a szentmise áhítatába.

Végül foglalkoznom kell akciónk pénzügyi részével is, megjegyezvén, hogy az adományok egy része főt. P. Bangha Bélához, a másik része hozzám folyt be, a harmadik része pedig a perselyek útján főtisztelendő Farkas Alberik rendelkezésére áll a kápolnával kapcsolatos kisebb folyó kiadások fedezése végett.

Hódolatteljes örömmel kell megemlékezni arról a legmagasabb helyről jövő támogatásról, amellyel királynénk Őfelsége Apponyi Adél grófnő hathatós közbenjárása folytán öt éven át adandó 1500 korona segélyben részesíti a kápolna-akciót. Ugyancsak mély hálával kell megemlékezni Albrecht főherceg úr Őfenségének 1000 koronás kegyes adományáról.

A bíbornok-hercegprimás anyagi támogatásáról és a Wenckheim grófi palotában rendezett előadásból befolyt jövedelemről főtisztelendő P. Bangha Béla fog tájékoztatást adni.

Fel kell említenem továbbá Mészáros prelátus úr jószágos adományát, aki 1000 koronát juttatott hozzám azzal az ígérettel, hogy ez év július havától számítandó öt éven át havonta 100 koronával, azaz évi 1200 koronával járul hozzá a nagy missziót betöltő ügynek elősegítéséhez.





## Boldog zarándokságunk.

**F**ÖLDI zarándokságomat boldoggá teszi a biztos tudat, hogy az Oltári-szentségben nem pusztán jelet vagy emléket találok, hanem magát a valóságos Krisztust. De még inkább fokozza boldogságunkat a tény, hogy az Úr Jézust az Oltáriszentségben nemcsak tisztelhetem, imádhatom, áldhatom, nemcsak szeretetébe merülhetek el és kéréseimmel, könyörgésemmel fordulhatok hozzá, hanem Vele egyesülhetek is. Nem látogatási vagy megemlékezési cselekedet pusztán a szentáldozás, hanem valóságos egyesülés. És milyen szoros, milyen benső egyesülés!

Az anyai szeretet kifejezi az emberi értelemben vett legbensőbb viszonyt. A hitvesi szeretet, a baráti hűség szintén a benső megértés kifejezése. A krisztusi szeretet azonban több, sokkal több. Olyan szoros, olyan bensőséges egyesülés, hogy már nem én vagyok, aki élek, hanem Krisztus él énbennem — kiált fel elragadtatásában az apostol. Ilyen szoros és átalakító egyesülés csak a szentáldozásban van. Itt Krisztus egészen átadja magát nekem és én is fentartás nélkül felajánlom magam Krisztusnak. Ha máshol volna is helye a gyanakodásnak vagy bizalmatlankodásnak, Krisztus szeretete nem ismer, de nem is tűr kétszínűséget. Minél őszintébb és nyiltabb ragaszkodással adom át magam a szentáldozásban, annál jobban érzem szeretetének melegét, jóságának megnyilatkozását. Mily nagy boldogság az nekem, szegény zarándokoló embernek, hogy magával Istenemmel, Krisztusommal egyesülhetek szeretetben, jóságban, vigasztalásban, reménységben, ragaszkodásban. Nem jogos-e tehát bátorságom, amikor boldog zarándoknak vallom magam?

Az élet mindegyikünk számára bizony nemcsak rózsákat jelent, hanem töviseket is készít. Sok baj, kellemetlenség, csapás, betegség, nyomorúság környez állandóan bennünket. Hogy mindezeknek lesújtó hatalma bennünket le ne nyűgözzön, adja magát nekünk az Úr Jézus a szentáldozásban és erőt ad, bátorságot nyújt. Hány fájdalomtól szívetépett szülő, özvegy és árva nyerte vissza lelkének nyugalmát épen a szentáldozásban! Krisztust veszem ott magamhoz, krisztusi erőt kap ott lelkem. Ismerem anyát, kinek fia a harctéren elesett. Fájdalomtól törött szívét a szentáldozás emelte föl. Levelében írta, hogy egyedül a szentáldozás az, ami megnyugtatja, megvigasztalja. Valóban! — mert a szentáldozás nem pusztán külső szertartás, hanem a krisztusi kegyelmek kútforrása. Aki nem ennek tartja, az nem is fogja csodás hatásait sem felfogni. Hatásait csak az ismeri, aki hívő lélekkel, buzgó lelkesedéssel vele minél többször él. A mélyen vallásos lélek napról-napra több szépséget és boldogságot talál benne, következőleg napról-napra nagyobb

lelkesezéssel, szentebb buzgósággal vágyódik utána. Mint ahogyan a bányász, ha drágakőre talál, tüzezebb munkakedvvel fejt tovább a követ, hogy még több kincsre akadjon. Így vagyunk a szentáldozással is. Ha azt buzgósággal, szent lelkesedéssel végezzük, sohasem lesz az nekünk unalmas, ellenkezőleg napról-napra lángolóbb emelkedéssel, tüzezebb szeretettel vágyódunk utána. Ez a vágyódás, ez a vágyódó, folyton égő szeretet lefoglalja aztán gondolatainkat, irányítja cselekedeteinket és vágyódásunk teljesülésekor: a szentáldozásban napról-napra mindinkább jobban érezzük az átalakulást, átformálódást Krisztushoz, hogy már nem mi, hanem Krisztus él mibennünk. Ezért vallom, hogy a szentáldozás boldoggá teszi, megédesíti a mi zárandokságunkat.

A szentáldozás átalakító hatása, hogy mindinkább Krisztusé vagyok és leszek, nem engedi, hogy csak a földre nézzek és csak ott keressem boldogságomat. Boldog akkor vagyok igazán, hogyha őt magát, vagyis Jézus Krisztust tudom és birom magamban. Amikor áldozom, akkor nemcsak tudom, de érzem is, hogy őt magát birom. Olyan nagy kegyelme ez az Üdvözítőnek, hogy azt meghálálni az emberi tehetségek gyöngék, aminthogy az emberi szeretet eltörpül viszonylatban az isteni szeretethez. Itt nem marad más, mint leborulni és imádni határtalan szeretetét, mely szeretete viszont felbátorít, hogy minél többször vágyódjam utána, éljek vele, egyesüljek vele. Nem is volnék boldog és nyugodt, hogyha vágyódásom nem teljesülhetne és vele nem egyesülhetnék. Ilyen értelemben veszem és megértem szent Pál szavát, amikor önmagát «Krisztus foglyá»-nak vallja. Nem szolgaságot jelent eme kifejezése, hanem Krisztusnak szerető, boldogító szent akaratát: «hogyha zárandokok is, de boldog zárandok legyek».

A szentáldozás tette boldoggá az első századok vértanuit is, kik a kínzások közepette is hála-himnuszokat énekeltek. A szentáldozás volt az, amiből szent Pál erőt merített, hogy nem lemondással és keserűséggel, hanem boldog öntudattal és örömmel viselje el a sok üldözést, hajótörést, meghurcoltatást, megvesszőzést. Most már értem azt is, hogy szent Lőrinc vértanu a testét égető paraszakat rózsáknak nevezte. A szentáldozásban Krisztus vére ömlik szívemre, az ő tüzes vére, mely apostolokat támasztott, hitvallókat, szüzeket, vértanukat, kik boldogságnak tartották minél többet Krisztusért szenvedni. Mintahogy egyik szent kiáltotta elragadtatásában: Szervedni vagy meghalni! Szervedés az élet, de Krisztussal szenvedni boldogság. Az élet keservei, megpróbáltatásai tehát nem hogy lehuznának, ellenkezőleg «édes iga és könnyű teher», ha Krisztussal épen a szentáldozás által állandó összeköttetésben vagyok és az ő erejében, az ő kegyelmével hordozom az élet keresztjeit. Ha így élek, érzem, hogy ember vagyok: a földi élet bizonytalanságaival, esé-

lyeivel, nehézségeivel küzködő ember, de egyúttal boldog zarándok, mivel szívem Krisztushoz tapad, őt követi, őt szereti, ő érette dobog. Már pedig Krisztusért élni és Krisztussal élni: boldogság. Ezért vallom magam boldog zarándoknak.

*Dr. Wéber Pál.*

## Boldog Cottolengo József Benedek.\*

(1786—1842.)

**F**OLVÓ év április 29-én avatta boldoggá XV. Benedek pápa a legméltóságosabb Oltáriszentség kiváló tisztelőjét és imádóját, Cottolengo József Benedeket. Egy-egy boldoggáavatás az egész küzdő egyháznak örömmünnepe. Mi is ki akarjuk venni részünket ebből az ünnepségből. Örülni akarunk ennek a szenteket szülő és nevelő egyháznak és az ő újabb győzelmének. Hogy ezt megtehessük, meg kell ismernünk ezt a boldogot, aki által az Isten és az egyház újabb dicsőséghez jutott. Növeli örömmünket az a tény, hogy b. Cottolengo egészen feltűnő áhítattal viseltetett egész életén át a titkos mély Szentség iránt. De ez a tény egyúttal szinte kötelességünké teszi, hogy ép az Örökimádás ne menjen el hideg közönyösséggel ezen boldoggáavatás mellett s hogy elsősorban ő ismertesse ennek a nagy embernek életét és csodálatos lelki világát.

B. Cottolengo a piemonti Brà nevű városkában 1786 május 3-án született. Már kora ifjúságában igen gyengéd lelkiismeretű volt. Mikor egyszer egy széken egy kis pénzdarabot látott, minden nagyobb megfontolás nélkül elvette. Holott nemsokára visszavitte anyjának, még később mint pap is bánkódott ezen bűne fölött. A tanulás eleinte igen nehezen ment nála, azért főképp aquinói szent Tamáshoz fordult. Az ég meghallgatta: nemsokára a legjobb tanulók sorába jutott. 1811-ben szentelték pappá. Rövid ideig igen áldásosan működött Corneglianóban, majd Turinba vonult, hogy az egyetemen megszerezze a hittudományok doktorátusát. Ennek elnyerése után is Turinban maradt, ahol a Szentháromság-templom kanonokjává lett.

Egyszer egy beteg asszonyhoz hívták, akit kis gyermekével hallatlan nyomorban talált. Hiába próbált kórházba jutni, mindenütt elutasították. Ez a kép Cottolengo szívébe markolt. Elhatározta, hogy kórházat

\* Kempf: Die Heiligkeit der Kirche im XIX. Jahrhundert, 5. kiadás. Benziger, 1914. 53—58. old. — Dr. Klimesch: Der ehrwürdige Cottolengo und das heiligste Altarsakrament. Linzer Quartalschrift, 1917, 1. füzet, 67—80. old.

épít és ebbe a legelhagyatottabbakat fogja fölvenni. Egyelőre kis házat bérelt. Egy jószívű hölgy négy ágyat ajándékozott neki. Így indult meg az a nagy munka, amely oly sok könnyet szárított föl, oly sok nyomort enyhített és oly sok bűnöst térített meg. Ma egész városrészt van tele azokkal a felebaráti intézményekkel, melyek alapításukat b. Cottolengonak köszönik. XVI. Gergely pápa külön dicsérő irattal tüntette ki. Szavoyai Károly Albert király bizalmas barátja volt. Cavour, a turini polgármester és Cavour Kamillonak, az ismert államférfiúnak atyja, minden évben borküldeménnyel lepte meg szent Vince napján. A francia akadémia azt az erénydíjat, melyet Montyon báró alapított, neki adta ki és Károly Albert királyt kérte meg ennek átadására. XVI. Gergely 1842 április 30-án, tehát 56 éves korában bekövetkezett halálakor így kiáltott föl: «Turin szentet veszített el». Az idén lefolyt boldoggá avatása fényesen igazolja; hogy mennyire igaza volt XVI. Gergelynek.

Mi képesítette b. Cottolengot ily csodás dolgok létesítésére, hogyan tudott a felebaráti szeretet oly hősies fokára emelkedni? A felelet ez: szent volt, szentül élt. Azokat a kórházakat, árvaházakat Istenbe vetett rendületlen bizalma építette föl. Az ő intézményei mind alamizsnából, jótévedők adományaiból keletkeztek és ezekből tartotta ezeket fenn. Sokszor megeseit vele, hogy hilelezői már erősen szorongatták és egy fillérje sem volt. Épp ilyenkor bizott legjobban az isteni Gondviselésben s nem is szegyenült meg sohasem: a várt segítség mindig megjött a kellő időben.

Egy másik kiváló erénye az önmegtagadás volt. Rendszerint csak négy órát aludt. Gyakran ostorozta magát és vasból készült bűnbánati övet hordott. Holott igen szerette a virágot, lemondott kellemes illatjuk élvezéséről s a legkellemetlenebb szagot kereste, amire bő alkalma nyílt a kórházakban. Nem szabad megfélekednünk mély alázatosságáról sem. Csak az Isten dicsőségét kereste mindenben. Önmagát keveset érő eszköznek tartotta Isten kezében.

Az isteni Gondviselésbe vetett rendületlen bizalmán kívül főképp a legméltóságosabb Oltáriszentség rajongó szeretete domborodik ki az ő lelki életében. Mint az Úr papja elsősorban a legfőlségesebb szentmise-áldozat igazi nagyratartásával mutatta meg, mennyire szereti a szentségi Jézust. Azt szokta mondani: «Mily örömmel mondanám el mind a tíz szentmisét, ha az egyház megengedné papjainak, hogy tízszer misézzenek». Két óra hosszat szokott a szent áldozat bemutatására készülni. S te, kedves olvasóm, talán a vasárnapi szentmisét is könnyen elhagyod minden nagyobb ok nélkül? Azért szokta mondani: «Ha tudnók és tudni akarnók, hogy mily kincs csak egyetlen szentmise számunkra, akkor a templomok mindig tele volnának». Orvosainak csak úgy engedte meg az operáció végzését, ha aznap szentmisét hallgattak.

Mindennap órákat töltött a legméltóságosabb Szentség előtt. Ha kiment a házból, ha valami ügyet kellett elintéznie, vagy utaznia kellett, előbb a ház igazi Urát üdvözölte és rövid szentségimádást végzett. Hogy a többszöri szentáldozásra buzdítsa övéit, elrendelte az ebédlökben az utolsó vacsora képének elhelyezését. Igen ajánlotta alattvalóinak, hogy étkezés közben nézzenek erre a képre s gondolják meg, hogy nemcsak testi eledelre, hanem elsősorban arra a lelki eledelre van szükségünk, mely a léleknek és a testnek is örök életet biztosít.

Az Isten házára igen nagy gondot fordított. Olyan is volt a házi kápolna, úgy ragyogott a tisztaságtól, a gyönyörű felszereléstől és díszítől, hogy minden idegen elcsodálkozott, mikor először lépett abba. A szent ostyákat a legfinomabb lisztből készítette. Rendszerint ő maga vágta ki őket külön erre a célra szánt ezüst ollóval.

«Az isteni Gondviselés kis házában» szegény fiúk és leányok részére iskolát is alapított; ezeknek a gyerekeknek nem volt szabad hiányozniok a szentmiséről. «Elsősorban — így szólt — ebbe az iskolába kell járni, mert ez a legjobb valamennyi közül; ha később is megtartják ezt a jó szokást, boldogok lesznek.» De nemcsak az iskolásgyermeknek, hanem a ház minden lakójának el kellett mennie, még pedig mindennap a szentmisére. Mert szerinte «a jó misehallgatástól függ a házi élet zavartalan menete».

Mikor már jól benépesedett kis háza, megszervezte az örökimádást. Ő maga laus perennis-nek, örök dicséretnek nevezte ezt. Reggel négy órakor kezdődött az ifjak imádasával, akik az éjjeli szentségimádást végző apácákat váltották föl. S azután minden órában más és más csoport érkezett a szent óra megtartására, míg a zárdák lakói az esti órákban újból meg nem kezdték az éjjeli szentségimádást. Mit eredményezett ez? Tiszta erkölcsi életet, békét és boldogságot oly mértékben, hogy lesugárzott a ház lakóinak arcáról. A betegek szent nyugodtsággal és igazi megadással viselték keresztjüket, a haldoklók pedig az örök élet szent reményével távoztak e siralomvölgyből.

Nem csoda, ha b. Cottolengo életének egyik ismertetője a turini kis házat nemcsak Turin, hanem egész Piemont lelki citadellájának nevezi.

B. Cottolengo úgy gondolkozott, hogy műve csak akkor lesz teljes, ha kápolnája az utolsó vacsora termévé alakul a gyakori, sőt mindennapi szentáldozás által. Megható látvány volt a közös szentáldozás az isteni Gondviselés kápolnájában, mikor a gyermekek, az ifjak, a felnőttek, az aggok csoportjai közeledtek az Úr asztalához. Itt egy félkezű vagy féllábú öregnek nyújtja egy apáca a kezét, hogy a mennyei lakóhoz segítse; ott egy vakot vezetnek, hogy ha testi szemekre vak



is, legalább lelkében legyen napsugár. Mentől többen áldoztak és mentől gyakrabban tették, annál boldogabb volt. Legkiadósabb lelki örömei közé az tartozott, ha egy óráig vagy másfél óráig áldoztathatott.

Nem csoda, ha ez a lélek oly csodadolgokat művelt a felebaráti szeretet terén. Maga az Üdvözítő mondotta, hogy aki Őt eszi, vele táplálkozik, egyedül érte fog élni. Kérjük b. Cottolengot, hogy a mi lelkünk is úgy kívánczozzék az angyali Kenyér után, ahogy ő áhított utána. Akkor a mi lelkünket is előnti az örök élet Napjának égi fényessége s majd mi is tudunk Jézusért élni, Jézusért tűrni. Akkor a felebarátban Jézus drága vére árán megváltott testvérünkre ismerünk, akit becsülni, szeretni, gondozni kell főképp most, mikor a háború oly sok felebarátunkat teszi testileg és lelkileg bénává, vakká és nyomorulttá. A diadalút kiindulópontja és a győzelmes hazatérés pihenőhelye: Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

(Budapest.)

*dr. Várkonyi Fidél,*  
S. O. Cist.

☆☆☆  
☆☆☆

## Szentek lélektana

☆☆☆  
☆☆☆

(VIII. közlemény.)

**A** SZENTHÁROMSÁG miszteriumát emberi ész föl nem foghatja. A más világ látása felé tapogatózó földi létünk csak hasonlatokban nézheti a háromság és mégis egység hittitkát és mély értelmét sejtve tapasztalja maga körül mindenütt a háromság felcsillanását.

A szentek erényein meditálva, szemünkbe sugárik hármasság fénykévéje az evangéliumi tanácsoknak. (Szüzesség, szegénység, engedelmisség.)

Három evangéliumi tanácsról beszélünk, amint hogy három is van. És mégis — ha e hármasság legbensőbb lényegéig elemezzük — észre kell vennünk, hogy voltaképpen mind a három egy: a teljes odaadás Istennek. Odaadjuk Istennek testünket, lelkünket (szüzesség), lelkünk energiáit, képességeit (engedelmisség) és minden birtokunkat (szegénység). Mind a három tehát voltaképpen egy: a teljes odaadás.

Különbséget csak a megnyilvánulásban lehet tenni és a megnyilvánulás körülményei szerint az engedelmisség a szegénységgel még inkább összeforr, mint e kettő a harmadik evangéliumi tanáccsal. Mert míg a szüzesség tökéletes gyakorlata lehetséges a világban is, addig a másik kettő feltételezi a szerzetesi életet. Mert a világban való élet a legnagyobb szegénységi gyakorlat mellett is megkövetel valamilyen bir-

tok fölötti rendelkezést. (Lakás, ruha, pénz.) És ha valaki tökéletesen is gyakorolja az engedelmisséget lelkiatyja vezetése alatt, minden apró-cseprő cselekedetében mégsem fordulhat hozzá, már azért sem, mert nincs állandóan mellette és így akaratával mégis bizonyos határon belül szabadon rendelkezik. Szüleinknek esetleg engedelmeskedhetnének a legparányibb dologban is tökéletesen, ez azonban szintén kivihetetlen, mert hiányzik a természetfölötti garancia arra, hogy tényleg mindent Isten törvényei szerint parancsolnak a szülők.

A tökéletes engedelmisség és szegénység tehát összeforrva a szerzetességben nyitja erényvirágait.

Lehet e közt szoros határt vonni? Azt hiszem, nem. Mi a szegénység? Lemondás az «enyém»-ről. Lehetek annyira szegény, hogy akaratomról is — ami az enyém — lemondok. Itt már a szegénység engedelmisségbe megy át. És megfordítva.

Mi az engedelmisség? Akaratomnak más akarata alá való vetése. Lehetek annyira engedelmes, hogy a szükséges földi javak fölötti rendelkezést is másra bízom. Itt ismét szegénységről van szó.

Ha az erénynek lényegével tisztában vagyunk, két kérdés tárul föl előttünk a szentek erényútjának követési vágyában.

*Első kérdés.* Mi sugalmazhatja és mennyiben kedves Isten előtt a szóbanforgó erény?

Azt hiszem, ez a kérdések egyik legfontosabbika. Mert számtalanok vannak, akik azon önámítással menekülnek bizonyos erény gyakorlása elől, miért volna erre szüksége lelkemnek, vagy miért volna ez kedvesebb Isten előtt, mint más cselekedet? Például: Isten adta a szabadakaratot, miért volna hát kedves Isten előtt, ha én azt nem használom?

Hogy erre az ellenkezésre megtaláljuk a kellő feleletet, ahhoz élni kell lelki életet. Akkor sejtelmünk lehet a szentek ellenállhatatlan vágyáról, mely őket Istenhez fűzte. A szentek vágya Istennel már e földi életben is minél jobban egyesülni és a lélek minden energiáit Istenre irányítani. Isten a centrifugális erő, aki magához vonja a lelket, annak nekifeszülő vágyain. Ismét a földi élet a centripetális erő, ami elröpíti a lelket a szentséges központtól a földi életre vonatkozó energiák szálain.

Ezeket a szálakat akarják elmetszeni a szentek, hogy egyedül a centrifugális erőnek engedve, odarepüljenek az édes központba: Isten szívébe. A szükséges földi javaknak megszerzése, akaratomnak ilyen vagy amolyan felhasználása már a centripetális erőnek szálai. Mindegyik a lelket Istenen kívül foglalkoztató valami. A lélek pedig, aki csak Istenével akar lenni, elmetszi ezeket a szálakat. És ezután ha foglal-

kozik is akár reggeltől napestig, a lélek teljesen szabad és teljesen szabadon a maga különálló világában egyedül Istennel foglalkozik.

Talán még jobban megvilágítja ezt a hasonlat. Két tanítónőt látok. Az egyik menyasszony és csak az esküvő napjáig ül a katedránál. A másiknak az iskola az életcélja, kineveztetését reméli. Mind a kettő egyformán teljesíti a kötelességét, mert az előbbi is kötelességtudó és feltétlenül lelkiismeretes. Mégis az egyik már csak testileg és működésben az iskoláé, a lelke független attól. A másik lelki világa összekapcsolódik iskolájával.

Az evangéliumi tanácsokat élő lélek az Isten jegyese, aki kezével, szellemével foglalkozik ugyan, de mivel sem javait, sem akaratát bele nem viszi cselekedeteibe, lelki világa teljesen függetlenül és megkötetlenül éli természetfölötti életét. A másik lelki világában a természetes élet kapcsolódik a természetfölöttivel.

Azt hiszem, így kell keresni a szegénység és engedelmség gyökerét. Nem a szeretház, nem a ruhá a lényeges (ez csak szükséges a lényeg kivételéhez az élet körülményei között), hanem a lelki odaadás, amely tehernek ismer szárnyalásában mindent, ami földi, még a saját akaratának irányítását is. Akarata csak egy irányt ismer: szeretni Istent.

Már most, hogy az ilyen intencióból eredő szegénység és engedelmség Isten előtt kedves, azt hiszem nem is szorul bizonyításra.

*Második kérdés.* Mennyiben csodálatraméltók ez erények és mennyiben követhetjük?

A teljes lelki odaadásban, mely a szent szegénységnek és engedelmségnek gyökere, csodálatraméltó két tényező van. Egyik az istenszeretet nagy foka, mely már a földön akar földöntúli életet élni Istennel. Másodsor csodálatraméltó a hősiesség, amellyel elvágták a földhöz kötő létszálakat és amellyel viselik azokat az áldozatokat, amelyeket a teljes odaadás tökéletes keresztülvitele megkövetel.

Tapasztaljuk életünkben, hogy egy önmegtágadás, egy lemondás milyen nehéz. És mi az «egy» a «minden»-hez képest? Lemondani mindenről, ami földi, mindenről, ami öncél és csak egy célt látni és ismerni: Istent. És talán mindennél nehezebb a magamagától való elszakadás. Kincsem lehet a pénzem, a birtokom, nagyobb kincsem a szeretteim, még nagyobb kincsem az én egyéni törekvéseim, az énemnek belvilága. Ennek a legdrágább kincsnek, az «én» világának mozdítókereke az akarat és arra is féket tenni, mintegy kilépni magamból és tagjává lenni egy közös nagy istendicséretnek, azt hiszem, ez a legnagyobb hősiesség. Hozzájárulnak a külső áldozatok: közös élet, szerzetesi ruha, időbeosztás, lemondások, elzártság a világtól, stb.

Sokkal nagyobb tisztelettel nézek a szerzetességre, semhogy róluk



Érzi mindenki, hogy mindehhez kevés az emberi erő. Krisztussal egyesülten győzzük e nagy munkát. Őneki, a Mesternek kell élnie bennünk.

A bensőkben kell előbb kialakulnia a krisztusi világnak s aztán minden szellemi erőnköt összeszedve alázattal — mert hiszen magamtól semmi sem vagyok — ki kell lépni a krisztusi tettek mezejére. Ki Ővele élt itt, Vele lesz örökké; Ő a «kezdet és vég».

Az eucharisztikus irodalom néhány nagyon megszívlelni való gondolattal gyarapodott a szerző munkája által. Bárcsak sokan olvasnák könyvének azt a részét, mely a krisztusi szellemben végzett *közös munkáról* szól!

A fel-felvillanó, egymást rapszodikusan követő gondolatok között bizonyára lesz olyan, mely lángra lobbantja vagy tovább táplálja sok szív lelkesedését. S úgy veszem észre, ezt akarja az író: az eucharisztikus Jézus értünk dobogó szíve melegénél az élet tüzét lángra lobbantani a didergő, hideg szívekben.

Tüzet hoz... Fogadjátok melegen!

*Bányász József.*

Harangokból ágyúk. Az «Örökimádás» novemberi számában jelent meg e címmel *Homor* Imre munkatársunknak egy hatásos költeménye, melyet ifj. *Buchner* Antal, az esztergomi bazilika karnagya zenésített meg. A szöveg melodráma gyanánt való feldolgozásra kiválóan alkalmas volt s zenei feldolgozása olyannyira sikerült, hogy azt hisszük, minden háborús célra rendezendő ünnepélynek egyik leghatásosabb és legállandóbb műsordarabjává lesz. A kiváló zenei alkotás most van sajtó alatt s csakis a háborús technikai nehézségek akadályozták eddig megjelenését. Előjegyzések ifj. *Buchner* Antal főszékesegyházi karnagy úrhoz Esztergomba küldendők.

## OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb  
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

# OLTÁREGYELETI ÉLET.

**Bazár.** A budapesti országos központi Oltáregyesület 102 ágyas hadikórháza javára tartandó jótékony célú bazár Üllői-út 77. sz. alatt december 5-én d. u. 4 órakor veszi kezdetét. Eladásra kerülnek: kegytárgyak, játékszerek, szegény gyermeknek való ruhák, Mikulás- és karácsonyi ajándékok.

\*

**Zászlószentelés.** A budapesti Eucharisztikus Gyermekszövetség december hó 26-án délelőtt 9 órakor az Örökimádás-templomban ünnepélyes zászlószentelést tart. Az ünnepi szentmisét, szentbeszédet és szentelést *dr. Mészáros János* pápai prelátus, m. kir. udvari és várplebános tartja. Szentmise alatt Bányász József székesfővárosi hitoktató gyermek-énekkara énekel.

\*

**Budapesti országos központ.** Advent alatt a vásár- és ünnepnapok kivételével minden nap reggel 6 órakor szentségkitétel, utána «Rorate».

*December 8-án,* a Szeplőtelen fogantatás ünnepén a budapesti országos központi Oltáregyesület Virgo Reparatrix kongregációjának összes csoportjai résztvesznek a hétórai közös szentáldozásban, a kilencórai énekes nagymisén, a d. u. 1/4 órakor tartandó szentbeszéd, a felajánlás megújításán és a reá következő ünnepélyes áldáson.

*December 9-én,* mint a hónap 2-dik vasárnapján az Oltáregyesület

havi istentisztelete: 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/4 órakor szentbeszéd és áldás.

*December 10-én* d. u. 4 órakor választmányi ülés.

*December 17-én* d. u. 4 órakor terjesztőnöki ülés.

*December 31-én* este 1/4 órakor szentbeszéd, ünnepélyes «Te Deum» és áldás.

\*

A kisegítő kápolnát létesítő bizottság alakuló értekezletén hangzott el Samassa Adolfnének az Örökimádás mai számában közölt lendületes és költői szárnyalású beszéde. Az értekezlet gróf Károlyi Gyuláné elnökle mellett november hó 15-én d. u. 5 órakor a Szent-István-Társulat dísztermében tartott. Gróf Károlyi Gyuláné elnök bevezető és Samassa Adolfné beszámoló beszéde után dr. Mészáros János pápai prelátus, m. kir. udvari és várplebános ismertette az akció egyházi részét és terjesztette elő a szervezés programját. A háború, amely a megindult és tervbevétt templomépítkezéseket megakasztotta, tette aktuálissá a kisegítő kápolnák kérdését, amelyeknek többféle típusát ismereti, az egyszerű termektől kezdve, amelyek a szociális tevékenység és a karitatív munka színhelyei is lehetnének egyuttal — a kápolnák azon típusáig, melyeknél a környék lelki ügyeit állandóan otlakó helyi

Ielkész intézhetné s a kápolnának bérelt terem egyttal a szociális működés, katolikus gyűlések céljaira is használható lenne. A megalakulandó bizottság a hercegprímás joghatósága alatt és a plebániákkal egyetértőleg kívánja megoldani azt a kérdést, hogy a szervezet hogyan illeszkedik bele a főváros pasztorációjába. Az akció elsősorban a már meglevő és kész szervezettel rendelkező hitbuzgalmi egyesületekre, az oltáregyesületekre, a kongregációkra és a harmadrendekre akar támaszkodni és számít a főváros és a közönség hathatós támogatására. Ezért a tisztikarnak olyan megalakulása kívánatos, hogy abban helyet foglalhassanak e szervezetek képviselői is. Szükségesnek tartja, hogy e szervezetek mindegyikében alakuljon egy, a kisegítő kápolnákot támogató szakosztály.

Az Oltáregyesület vezéregyéniségei közül a bizottságba beválasztottak: Kanter Károly prelátus-kanonok mint védnök, herceg Hohenlohe Klodwigné, őrgrófi Pallavicini Edéné mint díszelnökök, dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplebános, mint egyházi elnök, Kiss Aladárné, mint társelnök.

A gyűlést P. Bangha Béla S. J. nagyszabású beszéde zárta be. Szólt a fővárosnak lélekiségéről és statisztikai adatokkal igazolta, mily szüksége van a főváros katolikus népének több templomra és kápolnára, hol lelki szükségleteit kielégíthetné. Száz évvel ezelőtt — úgy mond — Pest 60.000 katolikusának 10 plebániája volt, ma 512.000

katolikus mindössze 18 plebániára van utalva s egy plebániának 27.000 hívő ügyét kell ellátnia. Ezeknek elhelyezése is olyan, hogy a periferiákon lakó híveknek csaknem lehetetlen templomba járniok. Színház, kabaré, orfeum, korcsma van elég, de templom, mely a kultúra és a morál emelésének legelső tényezője, kevés van. Lelkéből üdvözli ezért a magasztos akciót és kívánja, hogy a kezdet legyen egy sikeres folytatás eleje.

\*

**Választmányi ülés.** A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya múlt hó 12-én értekezletet tartott, melyen következők vettek részt: dr. Mészáros János prelátus, udvari és várplebános, ügyvezető-igazgató, özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnök, a Maria Reparatrix-zárda főnöknője, mint társelnök, Kiss Aladárné másodelnök, a zárdatitkár, mint jegyzőkönyvvezető, gróf Cziráky Luyza, özv. Heinrich Ferencné, Felmayer Vilma, özv. Návay Kálmánné, Kócsy Jánosné v. tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész. Ügyvezető-igazgató előjáróban Kanter Károly prelátus-kanonok, országos igazgatónak névünneperől emlékezik meg. Ez alkalommal Őméltóságát szóló üdvözölte és tolmácsolta előtte az Oltáregyesület gratulációját.

Ügyvezető-igazgató közli, hogy János Mátyás a bpesti cs. és kir. 4. sz. tartalékkórház lelkésze az Oltáregyesülettől 1 karinget, 1 dupla stólát, 1 dupla olajtartót, a

Szociális Misszió-Társulat Mária Mercedes leányotthona 1 kazulát, 1 albát, 1 pallát, 2 vállkendőt, 1 dupla stólát, 2 corporálét, 2 purificatoriumot, 2 lavabokendőt és az Angolkisasszonyok Bukarestből Felsőtömösre (Erdély) menekült háza 1 fehér kazulát, 1 albát, 2 vállkendőt, 2 pallát, 2 purificatoriumot és 2 lavabokendőt kapott.

A választmányi ülés a dec. 5-iki bazárral, valamint belső ügyekkel foglalkozott.

**Apró hírek.** Nov. 6-án, az Oltár-egyesület alapításának anniversáriumán és egyben az egyházmegyei szentségimádás napján az Örökimádás-templomban Kanter Károly preláthus-kanonok, országos igazgató tartotta az ünnepi szentbeszédet, mely alkalommal az Oltár-egyesület feladatairól beszélt. Az a nemes egyszerűség, ihlet és bensőség, mely a beszéden előmlött, mély hatást váltott ki. A szentbeszédet ünnepi litánia, Tedeum és áldás követte, melyet szintén országos igazgató tartott a szokott fényes asszisztenciával. Áldás után az Oltár-egyesület házában küldöttség várta országos igazgatót, hogy névünnepe alkalmából őt üdvözölje. A küldöttség nevében dr. Mészáros János preláthus, ügyvezető igazgató mondott beszédet. Országos igazgató az ő szokott közvetlen modorában válaszolt az üdvözlésre és köszönte a küldöttség figyelmét, amit imáival kíván viszonzni.

Nov. 11-én délelőtt ünnepelték az Oltár-egyesületi hadikórházban kezelt katonák ezredorvos uruknak, dr. Takáts Mártonnak nevenapját. Reggel 8 órakor a kórház kápolnájában szentmisére gyültek egybe. Istentisztelet után a kórház ebédlőtermébe vonultak, hol a kebelükből alakult énekkar néhány pompás alkalmi dalt énekelt, egy altiszt pedig beszédet mondott, egyszerű, kedves, őszinte beszédet, amilyen egyszerű és kedves a búzavirág. És ezzel, valamint egy értékes író asztalkészlettel kedveskedtek az ezredorvos úrnak.

Bor. szent Károly napján, valamint nov. 18-án délután 4 órakor az Oltár-egyesület hadikórházában Köhler Ferenc cs. és kir. tábori lelkész vetített képekkel kísért előadást tartott. Este 8 órakor mindkét nap nagyszerű mozielőadás tartott.

Nov. 21-én Istenben boldogult királyunk, I. Ferenc József halála napján az Örökimádás-templomban ünnepélyes requiem mondatott, melyet dr. Szuchy Béla p. kamarás, ny. akadémiai tanár celebrált.

Az *Örökimádásban* eucharisztikus tárgyú elbeszélésre hirdetett pályázat október 31-én lejárt. A kifűzött határidőig 11 pályamunka érkezett szerkesztőségünkbe. A pályaművek most vannak bírálat alatt. A pályanyertes elbeszélés közlése az Örökimádás januári számában fog kezdődni.

---

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**